

[Hanne Reintoft.]

udgifterne og derved nedsætter bolig efterspørgslen, hvad der i anden omgang vil føre til en klækkelig indskrænkning af boligbyggeriet. Men hvad er årsagen eller hovedårsagen til, at Danmark igennem en lang årrække har ligget i spidsen for næsten alle andre europæiske lande med prisstigninger og underskud i det løbende betalingsforhold til omverdenen, og at ingen, heller ikke den nuværende regering, trods mange givne løfter om det kan komme ud af det? Jeg kender godt det borgerlig-socialdemokratiske svar, nemlig at lønmodtagerne igennem deres krav presser omkostningsniveauet i vejret og bidrager både til at skærpe prisstigningerne, til at forringe eksportmulighederne og til at forøge forbrugerspørgslen, der bidrager til at forcere importen.

Men den rigtige forklaring er jo, hvad jeg har understreget ved boligdebatten forleden, og som det i øvrigt er blevet understreget fra mit parti gennem mange år, en helt anden. Den kan findes i, at man aldrig fra ansvarlig politisk side har villet gøre noget for enten at hindre eller i hvert fald begrænse spekulation i grund- og ejendomsprisstigninger, og det vil man stadig ikke. Som følge heraf er der opstået enorme kapitalgevinster, der i vid udstrækning gøres likvide, og hermed skabes en betydelig efterspørgsel ud over den, der stammer fra den løbende produktion, med andre ord en efterspørgsel, der er uden forbindelse med produktions- og lønudviklingen. Man har kun tøvende villet erkende vor påvisning, men i det lange løb er det ikke til at komme uden om. I det såkaldte inflationsudvalgs betænkning påpeges også, at kapitalgevinsterne må betragtes som en væsentlig årsag til inflationen i landet. Udtalelsen er generel og holder sig fra enhver form for talmæssig dokumentation. Vi har fremsat en sådan talmæssig dokumentation, og senere har også det økonomiske råds formandskab for 3 år siden foretaget en grundig undersøgelse af, hvor store kapitalgevinsterne har været siden 1950, og undersøgelsen, der gik

til 1965, er nu fulgt op af Finanstidende på grundlag af den 14. almindelige ejendoms-vurdering.

Disse undersøgelser viser enorme reelle kapitalgevinster såvel pr. år som i alt. I løbet af perioden fra 1950 til 1969 har besidderne af fast ejendom ud over den formueforøgelse, der følger af den almindelige prisstigning i samfundet, som vi jo faktisk alle sammen lider under, opnået reelle kapitalgevinster til et samlet beløb af 60 milliarder kr., og dannelsen af reelle kapitalgevinster har været accelererende i periodens løb, således at tempoet i de 4 år fra 1965 til 1969 er nået op på 5 milliarder kr. pr. år.

Disse vældige reelle formueforøgelser, der ikke stammer fra nogen produktiv indsats, forbliver jo ikke infrosset i ejendommene. Alle ved, også ministeren, at man må regne med, at mindst en tredjedel frigøres ved belåning i hovedsagen over det almindelige kreditsystem og dermed bliver effektiv som købekraft i tilskud til den købekraft, produktionen skaber. Da der i forvejen ved fradrag af værdiforøgelsen som følge af den almindelige prisstigning er taget hensyn til inflationsvirkningen, udtrykker denne mer efterspørgsel stort set kapitalgevinsterens indflydelse på den løbende betalingsbalance over for udlandet.

Det er da også slående, og man skulle synes, det også måtte interessere finansministeren, at de ca. 6½ milliard kr., der har været i underskud på den løbende betalingsbalance i tiden mellem de to sidste ejendoms-vurderinger, svarer ganske nøje til den tredjedel af de samtidig opståede kapitalgevinster, som man kan regne med er gjort efterspørgselseffektive ved belåning.

Nu skulle man jo synes, hvis regeringen mente det alvorligt, hvad jeg ikke tror den gør, at det ville være nærliggende, at man søgte at bekæmpe den manglende betalingslignevægt i landets økonomi ved at fjerne årsagen til, at den eksisterer. Men regeringen følger med sit lovforslag her om en begrænsning af byggefinansieringen troligt den opfattelse, der har været praktiseret med lige